

LBRIS

We know
books

COȘBUC • GOGA

Antologie comentată

de FLOREA FIRAN și CONSTANTIN M. POPA

Scrisul Românesc
Fundatia – Editura

CUPRINS

<i>ASEMUIRI ȘI NEASEMUIRI ÎNTRE G. COȘBUC ȘI O. GOGA</i>	5
<i>GEORGE COȘBUC</i>	7
„SUNT INIMĂ-N INIMA NEAMULUI MEU“.....	7
„ȘI-I CÂNT ȘI IUBIREA ȘI URA“	13
<i>EROSUL</i>	15
<i>Mânioasă</i>	15
<i>Nu te-ai priceput</i>	16
<i>Spinul</i>	16
<i>Cântecul fusului</i>	18
<i>Rea de plată</i>	20
<i>Fata morarului</i>	20
<i>Pe lângă boi</i>	21
<i>La oglindă</i>	22
<i>Subțirica din vecini</i>	24
<i>Numai una!</i>	24
<i>Calul dracului</i>	25
<i>De pe deal</i>	26
<i>PEISAJUL</i>	27
<i>Concertul primăverii</i>	27
<i>Vestitorii primăverii</i>	28
<i>La Paști</i>	28
<i>Pastel</i>	29
<i>Vara</i>	30
<i>În miezul verii</i>	37
<i>Noapte de vară</i>	38
<i>Iarna pe uliță</i>	39
<i>Colindătorii</i>	41

MITOLOGICUL FOLCLORIC	
<i>Nunta Zamferei</i>	42
<i>Moartea lui Fulger</i>	42
<i>Nunta în codru</i>	51
	65
SOCIALUL	
<i>Noi vrem pământ!</i>	68
<i>Doina</i>	68
<i>Parabola sămănătorului</i>	70
	72
EROICUL	
<i>Poetul</i>	73
<i>Lupta vieții</i>	73
<i>În opresoare</i>	74
<i>Decebal către popor</i>	75
<i>Moartea lui Gelu</i>	76
<i>Pașa Hassan</i>	78
<i>Trei, doamne, și toți trei</i>	82
<i>O scrisoare de la Muselim-Selo</i>	85
<i>Sus înima</i>	88
<i>Graul neamului</i>	94
	94
MELODRAMATICUL	
<i>Mama</i>	96
<i>El-Zorab</i>	96
	97
„CE-S UNOR LUCRURI A TOATE MAI SUS,/ PAR ALTORA LUCRURI DEȘARTE“	
<i>Sufletul transilvan</i>	100
<i>Icoana satului ideal</i>	100
<i>Coșbuc – Eminescu</i>	101
<i>Coșbuc – Grigorescu – Enescu</i>	103
<i>Soarele – sursă a mitologiei coșbuciene</i>	110
<i>„Lirismul reprezentabil“</i>	111
<i>„Divina comedie“</i>	114
<i>Baladescul coșbucian</i>	115
<i>Aspectul auditiv</i>	117
<i>Filmul tragic</i>	119
<i>Poet citadin</i>	120
<i>Despre un anume clasicism</i>	122
	123

Poet de antologie.....	124
Un suflet dantesc.....	125
Originalitatea lui Coșbuc.....	126

BIBLIOGRAFIE	132
---------------------	-----

OCTAVIAN GOGA	138
„M-AMNĂSCUT CU PUMNII STRĂNȘI“	138
Fragmente autobiografice.....	140

„OPERELE NOASTRE SUNT SINGURELE BIOGRAFII ADEVĂRATE“	148
--	-----

SENTIMENTUL MESIANIC. RETORICA SUFERINȚEI	150
Rugăciune.....	150
Plugarii.....	155
Noi.....	158
Otlul.....	162
Clăcașii.....	168

FIGURI EMBLEMATICE	173
Apostolul.....	173
Dascălul.....	174
Dăscălița.....	175
Lăutarul.....	177
Cântece.....	178
Colindă.....	180

SENTIMENTUL FIRII. NATURA – FIRE	182
Sara.....	182
Toamna.....	182
Așteptare.....	183
Lacul.....	184

FIREA POETULUI	185
Revedere.....	185
Paris.....	186
Eu stau la mal.....	186
Fără țară.....	187
Din larg.....	188
Ascultând „Messias“ de Handel.....	189

„O PRIVIRE ÎN ATELIERUL FOARTE CIUDAT AL UNUI SUFLET“	190
<i>Noblețe de stirpe</i>	190
<i>Patriotismul</i>	194
<i>Poet național</i>	196
<i>Autobiografism tragic</i>	197
<i>Herald și profet</i>	200
<i>Soartă, Ursită, Destin</i>	204
<i>Arta poetică</i>	206
BIBLIOGRAFIE	211

GEORGE COȘBUC**(1866–1918)**

*„SUNT INIMĂ-N INIMA NEAMULUI MEU...”***VIAȚA ȘI OPERA ÎN DATE**

- 1866** – La 20 septembrie se naște George Coșbuc, al optulea copil al preotului Sebastian Coșbuc și al Mariei Avacum din Telciu.
- 1866–1875** – George Coșbuc își petrece copilăria în Salva (unde tatăl său era preot și începe să învețe carte), la Hordou, unde își termină clasa I, la Telciu, continuând clasele a II-a și a III-a. Copilăria petrecută la Hordou va fi evocată în povestirile *Neaga*, *Pe culmea muntelui*, *Limba nemțească*, *Cum învață omul carte*, precum și în numeroase poezii.
- 1876** – Absolvă clasa a IV-a primară la Năsăud. În toamnă se înscrie la Gimnaziul românesc din Năsăud. Învățătorul Teodor Rotari, la care stă în gazdă împreună cu alți copii de la țară, îi pune la dispoziție o bibliotecă dotată cu opere ale scriitorilor români și ale lui Heine, Bürger, Lenau, Chamisso etc. Liceanul Coșbuc se dovedește a fi un cititor pasionat, arătând un deosebit interes pentru clasicii greci și latini.
- 1882** – Trecându-se peste restricțiile statutului, George Coșbuc este admis membru extraordinar al Societății de lectură „Virtus Romana Rediviva“, la care nu aveau acces decât elevii ultimilor două clase ale liceului. Aici își supune pentru prima dată criticii creațiile sale de până atunci. În revista-manuscris a societății, *Musa someșeană*, își publică, între 1882 – 1884, cele dintâi poezii.
- 1883** – La 2 octombrie este elev în clasa a VIII-a, când, cu unanimitate de voturi, este ales președintele societății „Virtus Romana Rediviva“.
- 1884** – Dă examenul de bacalaureat.

În iunie, contrar dorinței părinților săi de a deveni preot, Coșbuc se înscrie la Facultatea de Filosofie și Litere din Cluj, ale cărei cursuri le frecventează până în 1886. Aici își continuă lecturile din lirica universală. Este atras în mod special de prelegerile despre folclor ale profesorului Grigore Silași. Începe să versifice basmele și anecdotele auzite la Hordou, Telci și Năsăud, cât și în satele pe care le cutreieră în acești ani.

În decembrie debutează în „Tribuna“ lui Slavici cu snoava versificată *Filosofia și plugarii*, semnată C. Boșcu, de fapt o anagramă sub care va mai publica o vreme.

1885 – În „Familia“ lui Iosif Vulcan îi apar poeziile *Două întrebări* și *Unde zbor*, semnate tot C. Boșcu.

Continuă colaborarea la „Tribuna“, care-i tipărește trei balade de inspirație populară: *Blăstăm de mamă*, *Pe pământul Turcului* (ambele apărând în broșură, în „Biblioteca populară a Tribunei“) și *Angelina*. Semnează cu numele adevărat două *Ghicituri* (*Între toți șerpii din lume* și *Care rege n-are țară*) în „Calendarul pedagogic pe anul 1885“. Începe să traducă *Divina Comedie* a lui Dante la care va lucra vreme îndelungată.

1886 – Deși nu mai figurează printre studenții universității din Cluj, continuă să rămână în acest oraș, asistând la anumite cursuri.

„Tribuna“ îi publică *Atque nos*, *Fata craiului din cetini*, *Drama mamei* (ultimele două incluse și în broșură în cadrul „Bibliotecii populare a Tribunei“).

Bolnav, pleacă în noiembrie la Hordou. Continuă să corespundeze cu Ioan Slavici.

1886–1887 – Traduce intens din 92 de autori greci cu gândul ca cele peste 480 de poezii selectate și tălmăcite să facă obiectul unei antologii.

1887 – Îi apar în „Tribuna“ poeziile: *Fulger*, *Brăul Cosinzenii*, *Izvor de apă vie*, *Tulnic* și *Lioara* ș.a.

În luna august este chemat de Ioan Slavici la Sibiu, unde devine redactorul „Tribunei“. Perioada petrecută la Sibiu (1887– 1889) se dovedește a fi cea mai fertilă din viața sa.

1888 – Printre cele 35 de poezii publicate în „Tribuna“ (unele semnate, altele nu) se numără *Radovica*, *Ceas-rău* și *Crăiasa zânelor*.

În numărul 74 din 15 aprilie al „Gazetei Transilvaniei“, în cadrul „Revistei literare“, G. Bogdan-Duică semnaleză pentru prima dată prezența poetică a lui Coșbuc, pe care îl consideră „unul dintre poeții cei mai pricepători ai firei și frumuseții“, „baladei, legendei și povestei“.

1889 – Este anul elaborării și publicării poeziilor: *Rada*, *Numai una*, *Fata morarului*, *Un pipăruș modern*, *Pipăruș viteaz*, *Nu te-ai priceput*.

În luna mai apare celebra baladă *Nunta Zamfirei*, care se bucură de un deosebit succes.

Chemat de Titu Maiorescu, Coșbuc vine la București, unde va rămâne tot restul vieții.

1890 – Angajat ca „ajutor“ la serviciul arhitecturii din cadrul Ministerului Cultelor, demisionează la începutul anului 1891.

În „Amicul familiei“ îi apare traducerea sa din *Cartea-cântecelor* a lui Gajus Catullus Valerius iar în nr. 1 (1 aprilie) al „Convorbirilor literare“, poezia *La oglindă*.

Din februarie 1890 până în ianuarie 1891 colaborează cu poezii originale și traduceri la ziarul bucureștean „Constituționalul“.

1891 – Publică în „Tribuna“ poeziile: *Pe lângă boi, Trei, Doamne și toți trei, Rea de plată* ș.a.

Un timp este profesor la Institutul de fete „Educația Română“ al Elsei Manliu.

În noiembrie ia ființă revista-magazin „Lumea ilustrată“ a lui Ignatz Herz, al cărei redactor devine o vreme Coșbuc și în care îi apare în acest an balada orientală *Fatma*.

1892 – Apar în paginile revistei „Lumea ilustrată“: *Noapte de vară, Vestitorii primăverii* (cu titlul *Bine ați venit*), *Vara, Vântul, Rugămintea din urmă*. Tot aici publică și comedia *La Slănic*, semnată C. Boșcu.

1893 – La 28 noiembrie, Vlahuță și vestitul în epocă Iodoform (dr. Alecu Urechilă) întemeiază revista „Vieața“, în care se întâlnește deseori semnătura lui Coșbuc.

Editura librăriei „Socec“ din București editează primul volum al lui Coșbuc: *Balade și idile*, volum recenzat elogios de „Românul literar“, „Gazeta Bucovinei“, „Moftul român“, „Convorbiri literare“. Grigori N. Lazu îl acuză pe Coșbuc de plagiat, în broșura sa *Adevărul asupra poeziilor d-lui Coșbuc*. Se deschide astfel „procesul literar Coșbuc“.

1894 – La 1 ianuarie apare „Vatra“ (cu subtitlul „Foaie ilustrată pentru familie“) sub redacția lui Ioan Slavici, George Coșbuc și I. L. Caragiale.

În paginile acestei reviste bilunare își publică Coșbuc poeziile: *Noi vrem pământ!, Mama, Lupta vieții, In opressorese, Pașa Hassan* ș.a.

1895 – Se oficiază căsătoria poetului cu Elena Sfetea, sora editorului C. Sfetea. La 11 august se naște la Craiova, Alexandru, unicul fiu al lui George Coșbuc.

1896 – Printre poeziile publicate în paginile revistei „Vatra“ în acest an se numără *Fata mării, Iarnă pe uliță, Dragoste învrăjbită, Pe deal*.

Editura Librăriei Școalelor „C. Sfetea“ editează cel de al doilea volum al lui George Coșbuc: *Fire de tort*.

După o îndelungată tăcere în fața atacurilor îndreptate împotriva sa după apariția volumului *Balade și idile*, în *Notele* de la sfârșitul acestui al doilea volum poetul încearcă să se apere.

Se tipărește *Eneida* lui Virgiliu și poema bayroniană – *Mazepa*, ambele în traducerea lui Coșbuc.

Poetul colaborează la revista de literatură „Povestea vorbeii“.

1897 – Se tipărește a doua ediție a volumului *Balade și idile*.

Enea Hodoș editează prima culegere din creația poetului – George Coșbuc, *Versuri și proză*.

Apare la Craiova *Antologia sanscrită* (Editura Scrisul Românesc), iar la București *Sacotala*, ambele în traducerea lui Coșbuc.

Criticul Constantin Dobrogeanu Gherea dă publicității amplul său studiu *Poetul țărănimii*, consacrat lui Coșbuc.

La propunerea lui B. P. Hasdeu, lui Coșbuc i se conferă Premiul „Năsturel-Herăscu“ al Academiei Române, pentru traducerea *Eneidei*.

La 1 iunie poetul preia conducerea revistei „Foaia interesantă“, care, la sfârșitul anului, își încetează însă apariția.

Din primul număr Coșbuc va publica aici proză, și anume *Tradiții și legende din popor*.

În octombrie, Spiru Haret (din martie ministru al Instrucțiunii Publice) ia inițiativa înființării publicației „Albina“, „revistă săptămânală pentru sate“, în paginile căreia semnează – alături de A. D. Xenopol, Gr. Tocilescu, Nicolae Iorga, Ioan Slavici, Mihai Sadoveanu ș.a.

1898 – Apare a doua ediție a volumului *Fire de tort*.

Publică *Moartea lui Gelu* și *Povestea căprarului* (în „Literatură și artă română“), *Cântecul redutei* (în „Albina“).

Este ales membru corespondent al Academiei Române.

1899 – Publică *Fapte și vorbe românești*, *Carte de citire pentru toți românii*, *Războiul nostru pentru neatârănare (1877–1878) povestit pe înțelesul tuturor* și *Povestea unei coroane de oțel*.

Colaborează la „România jună“.

1900 – Publică în diverse periodice: „Convorbiri literare“, „Cicoarea“, „Noua revistă română“ (*Pierde-vară*), „Tribuna poporului“ (*Chindia* și *Nunta în codru*), „Albina“ (*Dorobanțu*), „Literatură și artă română“ (*Pe dealul Plevnei* și *Faptul zilei*).

La 7 iunie moare tatăl poetului.

1901 – La 2 decembrie apare „Semănătorul“, având ca directori pe Al. Vlahuță și George Coșbuc. Sumarul celui de al doilea număr se deschide cu articolul editorial *Uniți*, semnat de George Coșbuc.

În paginile revistei publică *Fragment epic*, *Gânduri*.

„Gazeta săteanului“ îi tipărește *O scrisoare de la Muselim-Selo*.

1902 – Iese de sub tipar cea de a treia ediție a volumului *Balade și idile*. În paginile „Semănătorului“ (din a cărui conducere se va retrage de fapt o dată cu Vlahuță în toamna acestui an), publică *Unul din high-life*, *Un măgar în funcție*, *Un bou ca toți boii* și un fragment din traducerea sa din *Odiseea*.

În martie este numit șef al biroului administrativ și de corespondență din administrația Casei Școalelor.

Din însărcinarea lui Spiru Haret, Coșbuc împreună cu Vlahuță controlează activitatea cercurilor culturale din țară și țin conferințe, activitate în care va fi atras și Mihail Sadoveanu.

Apare o *Carte de citire pentru școlile secundare și profesionale* sub semnătura celor doi poeți.

Editura Librăriei „Socec“ editează volumul de versuri *Ziarul unui PierdeVară*.

Vede lumina tiparului *Amicul meu Torbole*, elaborată în urma celor câteva săptămâni petrecute în Riva, Italia.

1903 – Îi apare volumul de proză *Dintr-ale neamului nostru*. În luna septembrie moare mama poetului, în vârstă de 75 de ani.

1904 – Tipărește volumul *Cântece de vitejie*, recenzat favorabil de Nicolae Iorga („Sămănătorul“, III, nr. 35, 29 august), Bogdan Duică („Unirea“, XII, nr. 39, 24 sept.) și în anul următor de Ilarie Chendi („Fragmente“, 1905).

1905 – „România ilustrată“, nr. 6, iunie, publică poezia *Concertul de primăvară*, care, în ediția a doua a volumului *Fire de tort*, va apărea cu titlul cunoscut și azi *Concertul primăverii*.

La Budapesta apare un volum din versurile lui Coșbuc sub traducerea lui Révai Károly.

1906 – La 1 ianuarie apare revista săptămânală „Viața literară“, având conducători pe Ilarie Chendi, George Coșbuc și J. Gorun.

Apare, în traducerea lui Coșbuc, *Georgicele lui Vergil*.

1907 – Împreună cu I. Gorun se retrage de la conducerea „Veții literare“ (devenită „Viața literară și artistică“) și-și începe activitatea la „Viața Românească“, condusă de Garabet Ibrăileanu.

Termină traducerea integrală a *Divinei Comedii*.

Poezia *Noi vrem pământ!* devine un manifest al răsculaților din 1907.

1908 – Apare, în traducerea lui Coșbuc, comedia *Parmeno*, a lui Terențiu.

În vizita sa în Transilvania, se oprește la Sibiu, Năsăud, Hordou, Bistrița și în Prislop, unde îl cunoaște pe Liviu Rebreanu.

În activitatea de conferențiar al cercurilor culturale sătești, Coșbuc se întâlnește în Moldova cu Sadoveanu, și el conferențiar.

Este editată o *Carte de citire pentru clasa a IV-a primară urbană*, semnată de G. Coșbuc, G. N. Costescu, G. A. Dima și G. Stoinescu.

- 1909** – Apare broșura *Superstițiile păgubitoare ale poporului nostru*.
La Craiova este tipărit manualul *Cartea de citire pentru clasa a III-a urbană* sub îngrijirea aceleuiași colectiv.
- 1910** – Vede lumina tiparului *Don Carlos* de Schiller, în traducerea lui George Coșbuc.
În colaborare, poetul publică o *Carte de citire pentru clasa a II-a primară*.
- 1911** – Începe colaborarea la „Flacăra“ (director C. Banu), colaborare ce va dura până în 1914. În paginile acestei reviste îi va apărea, printre altele, poezia *Poetul*.
- 1912** – În lunile iunie și iulie petrece șase săptămâni în Italia, la Florența, unde studiază limba italiană și face cercetări dantești.
- 1913** – Participă la festivitățile organizate la Năsăud cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la înființarea gimnaziului superior românesc de aici.
Lucrează intens la studiul său asupra lui Dante.
- 1915** – Își petrece vara la Tismana, în tovărășia profesorului italian Ramiro Ortiz.
La 26 august, moare într-un accident de automobil fiul său, Alexandru, moment greu în viața poetului.
- 1916** – În mai este ales membru activ al Academiei Române, în ședința prezidată de B. Șt. Delavrancea.
Liviu Rebreanu îi oferă cu dedicație primul său volum – *Golanii*.
În nr. 5 al colecției „Scriitori Români“, editată de Editura Alcalay, este publicat volumul lui Coșbuc – *Drumul iubirii*.
- 1917** – Continuă lucrul la definitivarea traducerii *Divinei Comedii* și la redactarea studiului asupra lui Dante.
- 1918** – În paginile revistei „Scena“ apare ultima poezie a lui Coșbuc – *Vulturul*.
Disparațiya copilului i-a adus, cu siguranță, sfârșitul mai degrabă.
La 9 mai, George Coșbuc se stinge subit din viață în urma unei apoplexii cerebrale. A fost înmormântat în cimitirul Bellu, în vecinătatea lui Eminescu, Caragiale, G. Călinescu, M. Sadoveanu. La înmormântare au fost prezenți, între alții, Ioan Slavici, G. Bogdan-Duică, Iuliu Moisil, Gala Galaction (care a rostit și o cuvântare), Ion Bianu, D. Pătrășcanu, D. Onciul, A. de Herz, Fritz Storck, I. Bogdan, care a rostit cuvântarea în numele Academiei Române.

„...ȘI-I CÂNT ȘI IUBIREA ȘI URA“

Supraevaluat de critica mai veche, deterministă, minimalizat și declarat desuet de critica estetizantă, George Coșbuc este un poet important în evoluția liricii românești, reprezentant tipic al convenției clasicizante. Autorul *Baladelor și idilelor* a apărut într-un moment în care poezia se asfixia sub valul pesimismului epigonic posteminescian. Prin tonul nou, optimist și viguros, el nu inovează, ci doar revigorează lirismul tradițional, apelând, ca și Eminescu, la voci lirice și la dramatizarea viziunii poetice.

Principalele volume care adună creația sa în versuri sunt:

- *Balade și idile*, 1893
- *Fire de tort*, 1896
- *Ziarul unui Pierde-Vară*, 1902
- *Cântece de vitejie*, 1904.

Vocația clarității și a echilibrului a fost dublată, în cazul său, de o cultură clasică solidă. Excelent traducător din literatura universală, și-a fixat ca obiect al pasiunii sale, nu întâmplător, epopeea. De la *Iliada* și *Odiseea*, *Eneida*, până la *Divina Comedie*, înclinația spre epopeic, spre monumental, îl caracterizează. Coșbuc este, s-a spus, un *homerid*, un rapsod aproape mitic al satului românesc, iar opera sa – cel puțin în intenție – o epopee națională. Sunt reînviată epoca geto-dacă (*Decebal către popor*), perioada medievală a eroismului voievodal (*Moartea lui Gelu*, *Moartea lui Fulger*, *Pașa Hassan*), faptele Războiului pentru independență (*Cântece de vitejie*).

Ignorând meditațiile moderne asupra poeziei, Coșbuc se îndreaptă spre idila de tip grecesc, revalorizând bucolicul teocritian, poezia turnată

LIBRIS | We know
Hellas

în tipar medieval, ca și lirica galantă a neoclasicismului. Să ne reamintim că o piesă lirică precum *Cântecul fusului* descinde din acea *chanson de toile* care a dat naștere celebrului cântec la vârtelniță al Margaretei din *Faust*.

De „clasicism“ țin și epicul și tendința spre obiectivare, vizibile, mai ales, în balade, unde poetul exprimă, nu sentimentele proprii, ci pe cele ale eroilor săi.

Dincolo de diversitatea tematică (erosul, peisajul, mitologicul folcloric, socialul, eroicul, melodramaticul), versurile coșbuciene dau impresia atemporalității. Recunoscut „geniu horațian al versificației“ (Vladimir Streinu), resuscitând arhaicitatea unei lumi, Coșbuc va fi continuat, în mod diferit de Șt. O. Iosif și de Octavian Goga, poeți de asemenea supuși unei ordini ideale a satului matricial.

EROSUL

MÂNIOASĂ

Am să merg mai înspre seară
Prin dumbrăvi, ca mai demult,
În privighetori să-mi pară
Glasul Linei că-l ascult.

Mai știu eu ce-aș vrea s-ascult!

Că-n zori Lina sta-n portiță,

Sălta-n vânt a ei alțiță,

Vântul îi sălta-n costiță

Și-i făcea floare-n obraz:

Eu mergeam la plug în laz,

Și, când trec, Lina s-ascunde,

Parcă nici nu m-a văzut.

Îi vorbesc, și nu-mi răspunde!

Nu-mi răspunde!

Și-o întreb, și nu-mi răspunde!

Și mă mir – ce i-am făcut!

Vreau de-aici să rump o floare!

Ochii unui înger scump

Au albastrul de cicoare,

Și cicoare vreau să rump –

Mai știu eu ce-aș vrea să rump!

Că-n amiazi venind pe vale,

Întâlnii pe Lina-n cale:

Fragi i-am dat, ea mi-a zis: –

«Na-le!

Ți-am cerut eu ție fragi?»

Ochii ei frumoși și dragi

Priveau tot spre poala rochii,

S-a pus Lina pe tăcut,

Și vedeam că-i umblă ochii,

Umblă ochii

Ca la șerpi, îi umblă ochii,

Și mă mir deci ce i-am făcut!

Să-mi pun capul pentru-o Lină,

Să mă fac un om pribag!

Ieși din neguri, lună plină,

Să mă vezi la Lina-n prag –

Mai știu eu ce-aștept în prag!

Alte dăți suna zăvorul;

Lina pe furiș, ca dorul,

Pășea-n degete pridvorul

Și la mine-n prag venea,

Mamă-sa cât ce-adormea.

Azi ard hainele pe mine,

Mi-e greu capul ca de lut,

Stau în prag – și ea nu vine,

Nu mai vine!

E târziu și nu mai vine...

Și mă mir – ce i-am făcut?

[1889]

Nu te-ai priceput!
Singur tu nu mi-ai plăcut,
Că eu tot fugeam de tine?
O, nu-i drept, nu-i drept, Sorine!
Ți-am fost dragă, știi eu bine,
Dar, să-mi spui, tu te-ai temut.
Și eu toate le-am făcut,
Ca să poți să-mi spui odată,
Să mă-ntrebi: „Mă vrei tu, fată?”
Și plângeam de supărată
Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput!
Zici că-s mândră și n-am vrut
Ca s-ascult vorbele tale?
Dar de unde știi? În cale
Ți-am umblat și-n deal, și-n vale,
Și-orîșiunde te-am știut.
Zile lungi mi le-am pierdut,
Să mă-mprietenesc cu tine:
Tu-mi umblai sfiios, Sorine,
Și plângea durerea-n mine
Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput!
Am fost rea și n-aș fi vrut.
Să te las, ca altă fată,
Să mă strângi tu sărutată?
Dar m-ai întrebat vrodată?
Mă-nvingea să te sărut
Eu pe tine! Pe-ntrecut
Chip cătam cu viclenie
Să te fac să-ntrebi, și mie
Mi-a fost luni întregi mânie
Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput!
Zici că de m-ai fi cerut
Mamei tale noră-n casă,
N-aș fi vrut să merg? E, lasă!
Că de-o fată cui-i pasă,
Nu se ia după părut!
De-ntrebai, ai fi văzut!
Tu să fi-nceput iubitul,
Că-i făceam eu isprăvitul –
Tu cu pâinea și cuțitul
Mori flămând, nepriceput!

[1889]

SPINUL

Stetea frumoasa pe-un răzor;
Voinicul lângă ea devale,
Să-i scoată spinul din picior.
Și ea plângea – „Un spin în cale!
De ce râzi? Ah, cum mă dor
Aceste răsete-ale tale“